

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Έξετάζοντας την Ανάσταση του Κυρίου από την ιστορική της πλευρά, διαπιστώνουμε ότι αποτελεί ίσως το πιο κοσμοϊστορικό γεγονός σε ολόκληρη την Ιστορία της Ανθρωπότητας. Διότι πέρα από το θαυμαστό γεγονός καθ' έαυτό, έχει και μία μεταφυσική διάσταση, η οποία απέτελεσε έναν καθοριστικό παράγοντα για την εξέλιξη του ανθρωπίνου γένους.

Αυτή η μεταφυσική διάσταση έχει εξεταστεί σε μεγάλη έκταση από έρευνητές και θεολόγους, χωρίς να έχουν εξαντλήσει τα νοήματα που μπορεί να συναγάγει το περιορισμένο ανθρώπινο πνεύμα, το οποίο στέκεται έκστατικό ενώπιον της περιλαμβνής μορφής του αναστάντος Κυρίου.

Στό ίδιο θέμα θα προσπαθήσουμε και έμεϊς να διατυπώσουμε κάποιες σκέψεις μας, όχι βέβαια ολοκληρωμένες, αλλά ελπίζουμε ουσιαστικές ως προς την όρθή κατανόηση της σημασίας της Ανάστασης.

Ο Ίησοϋς Χριστός, μετά την πολύχρονη προετοιμασία του, ανέλαβε το θεϊο έργο να μεταδώσει την όρθή Διδασκαλία του Ούρανοϋ, μέ σκοπό την διαφώτιση και την σωτηρία της Ανθρωπότητας. Κάθε λέξη της Διδασκαλίας αυτής αντιπροσώπευε και μία αλήθεια. Έπομένως ολόκληρη αποτελούσε την ίδια την Αλήθεια, διατυπωμένη μέ την γήινη μορφή του λόγου, για να είναι προσιτή και άφομοιώσιμη από τούς ανθρώπους.

Όμως η ανθρώπινη δυσπιστία και άρνητικότητα σε κάθε τι καινούργιο, έστω και απόλυτα αληθινό, οδηγεί στην απόρριψή του, η έστω στην μή αποδοχή του από το μεγαλύτερο πλῆθος τῶν ανθρώπων. Άρα, για να γίνει αποδεκτή η Διδασκαλία του Κυρίου, ως η ύψιστη Αλήθεια του Ούρανοϋ, έπρεπε να έπισφραγιστεί μέ ένα γεγονός που θα έθιγε πρώτα τίς καρδιές τῶν ανθρώπων, ώστε να αποτελέσει κατόπιν τό κίνητρο για την ένασχόλησή τους και μέ την Διδασκαλία. Και τό γεγονός αυτό υπῆρξε η Σταυρική Θυσία του Κυρίου, η οποία συγκλονίζει ακόμη και τούς άπίστους μέχρι σήμερα, μέ την μεγαλειώδη αυταπάρνηση του Χριστοϋ ενώπιον της άποστολής Του.

Έπακολούθησε όμως και η Ανάσταση. Ποιά είναι, λοιπόν, η σημασία της και η συμβολή της στην ολοκλήρωση της επικράτησης της θείας Διδασκαλίας;

Χρειάζεται να διαλογισθοϋμε σοβαρά επάνω σε αυτό ακριβώς τό σημείο, προσπαθώντας να κατανοήσουμε τά πολλαπλά της νοήματα, και όχι να την έορτάζουμε σαν μία εύκαιρία διακοπῶν και διασκέδασης.

Μέ την Ανάσταση ολοκληρώθηκε ο κύκλος του θανάτου και της ζωής. Στούς ανθρώπους της Γῆς προηγείται η γέννηση, δηλαδή η ζωή, και επακολουθεϊ ο θάνατος, για να προχωρήσουν κατόπιν στά στάδια της Ούράνιας εξέλιξής τους. Στόν Ίησοϋ Χριστό προηγήθηκε ο θάνατος μέ την Σταύρωση και επακολούθησε η ζωή μέ την Ανάσταση, για να αποδείξει ότι ο αιώνιος κύκλος του ανθρώπινου πεπρωμένου μπορεί να αντιστραφεί και τελικά να διασπαστεί και να καταργηθεί, ώστε οι δεσμευμένοι στόν κύκλο αυτόν τελικά να άπελευθερωθοϋν και να συνεχίσουν την εξέλιξή τους σε άνώτερα επίπεδα.

Αυτός ο αιώνιος κύκλος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου, εἶναι ὁ κύκλος τῶν μετενσαρκώσεων γιά τήν ἀποκάθαρση τῆς ὀντότητας ἀπό τά ἀνομήματά της.

Ὁ Ἰησοῦς μέ τήν Γέννησή του οἰκειοποιήθηκε τήν ἀνθρώπινη μορφή, προκειμένου νά διδάξει τούς ἀνθρώπους. Μέ τήν Σταύρωσή του κατά κάποιον τρόπο οἰκειοποιήθηκε τόν θάνατο, τόν ὁποῖον ἐξουδετέρωσε μέ τήν Ἀνάσταση, ἀποδεικνύοντας ὅτι δέν μπορεῖ νά καταδυναστεύει (ὁ θάνατος) τήν ὑπαρξη τῶν ἀνθρώπων, ὅταν ὑπάρχει ἡ πίστη, ἡ θέληση καί ἡ θεία φώτιση.

Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος, ἀπό δέσμιος της ἀμαρτίας καί τῶν παθῶν, ἀπέκτησε τό ἐχέγγυον τῆς σωτηρίας του καί τῆς ὀριστικῆς ἀπαλλαγῆς του ἀπό τά καταθλιπτικά δεσμά τῆς ὑποταγῆς του στίς ἀντίστροφες δυνάμεις τοῦ Πονηροῦ.

Ὁ Ἰησοῦς λέγεται μέν Σωτήρ τῶν ἀνθρώπων, καί εἶναι πράγματι Σωτήρ, ἀλλά μέ τήν ἔννοια ὅτι ἔδωσε τό ὑψηλό παράδειγμα τῆς σωτηρίας, μέ τήν κατανίκηση τοῦ θανάτου. Δηλαδή, ἀπάλλαξε τούς ἀνθρώπους ἀπό τά μεγαλύτερα βάρη τους καί ἄνοιξε τόν δρόμο γιά τή σωτηρία τους. Ἀπό ἐκεῖ καί πέρα ὁ κάθε ἄνθρωπος ὀφείλει νά ἀκολουθήσει τή διδασκαλία τοῦ Κυρίου, ὥστε νά ἐπιτύχει τήν ὁλοκλήρωση τῆς σωτηρίας του μέ τίς δικές του δυνάμεις.

Θά φέρω ἕνα παράδειγμα γιά νά γίνει πιό κατανοητό τό πῶς ἀντιλαμβάνομαι τά ὅσα ἐλέχθησαν μέχρι τώρα.

Ὁ ἄνθρωπος, ὡς δέσμιος τῶν δικῶν του ἀμαρτιῶν, ἔμοιαζε μέ ἕναν φυλακισμένο, ὁ ὁποῖος ἦταν περιορισμένος στό κελλί του καί δεμένος μέ βαριές ἀλυσίδες. Ἔτσι δέν μποροῦσε νά κινεῖται ἄνετα. Ὁ Κύριος, μέ τή θυσία καί τήν Ἀνάστασή του, ἔσπασε τίς ἀλυσίδες καί ἄνοιξε τήν πόρτα τοῦ κελλιοῦ. Ἀπό ἐκεῖ καί πέρα ὁ φυλακισμένος ὀφείλει νά κατανοήσῃ τήν ἀπαλλαγή του ἀπό τίς ἀλυσίδες, νά ἐγερθεῖ ὄρθιος καί νά προχωρήσῃ σταθερά πρός τήν ἔξοδο, πού σημαίνει τήν ἐγκατάλειψη τῆς ἀμαρτωλῆς ζωῆς του χάριν τῆς προσωπικῆς του ἀνάστασης.

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι, ὅμως, συνηθισμένοι στήν κατάσταση νά εἶναι δεσμευμένοι γιά μεγάλο χρονικό διάστημα, δέν μποροῦν νά κατανοήσουν εὐκόλα ὅτι οἱ ἀλυσίδες τους ἔχουν σπάσει, οὔτε ὅτι ἄνοιξε ἡ πόρτα τῆς σωτηρίας τους. Ἔτσι παραμένουν στήν ἴδια κατάσταση, χωρίς νά ἀποφασίζουν νά κινηθοῦν μέ τόλμη καί ψυχικό δυναμισμό, ἔχοντας τήν ἐντύπωση ὅτι εἶναι ἀκόμα δεμένοι μέ τίς ἀλυσίδες τῶν ἀνομιῶν καί τῶν παθῶν τους.

Ἡ κατανόηση, λοιπόν, τῆς ἀπελευθέρωσής μας ἀπό τά δεσμά τοῦ θανάτου, ἀποτελεῖ τό ἀπαραίτητο πρῶτο βῆμα γιά τήν κατάκτηση τῆς πραγματικῆς ζωῆς, μέ τήν ἀπολύτρωσή μας ἀπό τόν αιώνιο κύκλο τῶν ἐπαναγεννήσεων. Ἀρκεῖ νά τό θελήσουμε, ὁπότε θά διαπιστώσουμε ὅτι ὁ δρόμος τῆς σωτηρίας μας εἶναι πλέον ἀνοικτός. Αὕτη, λοιπόν, εἶναι ἡ μεταφυσική διάσταση τῆς Ἀνάστασης, πού ἀναφέραμε.

Ἡ Ἀνάσταση ἐορτάζεται τήν Ἀνοιξη, πού συμπίπτει μέ τήν ἀναγέννηση τῆς Φύσης. Εὐχόμαστε, λοιπόν, νά προχωρήσουμε ὅλοι μέ πίστη καί στήν ἐσωτερική μας ἀναγέννηση, ἔχοντας ὡς ὁδηγητικόν ἀστέρα τῆς πορείας μας τό φῶς τῆς Ἀνάστασης τοῦ Κυρίου.